

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 27 listopada 1935 r.
sygn. akt C II 1712/35**

Częste wyjazdy jednego ze współmałżonków nie mogą być uznane za winę w rozdziale małżeństwa, gdy nie można ustalić, aby wyjazdy te miały na celu utrzymywanie stosunków z innymi kobietami lub mężczyznami.

Sąd Najwyższy w składzie: sędzia Sądu Najwyższego M. Stefko
Sędziowie Sądu Najwyższego: Z. Bańkowski, K. Dębrucki
przy udziale protokolanta aplikanta sądowego H. Kasprzyckiego
na posiedzeniu niejawnym dnia 27 listopada 1935 r.
w sprawie Marji z Mleczków Dańcowej
przeciwko Józefowwi Dańcowi o rozdział małżeństwa od stołu i łoża i alimenty
po rozpoznaniu skargi kasacyjnej Józefa Dańca
na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1935 r., sygn. II CA 256/35
skargę kasacyjną oddala i przysądza Marii z Mleczków Dańcowej od Józefa Dańca
koszty przewodu kasacyjnego w kwocie 76,50 zł.

Uzasadnienie

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części orzekającej wyłączną jego winę w rozdziale małżeństwa i przysądzającej powódce alimenty w kwocie 20 zł miesięcznie, a skargę kasacyjną oparł na obydwu podstawach art. 426 k.p.c.¹

Sąd Okręgowy uznał winę obydwójga małżonków w rozdziale ich małżeństwa. Winą pozwanego według tego wyroku było złośliwe opuszczenie powódki, życie w cudzołóstwie i odmowa alimentowania żony; winą powódki zbyt częste i niepotrzebno wyjazdy z domu do Niepołomic i Krakowa.

Sąd Apelacyjny uznał tylko wyłączną winę pozwanego.

O ile winą powódki miałyby być jej wyjazdy do sióstr w Niepołomicach i Krakowie, Sąd Apelacyjny słusznie odmówił tej przyczynie doniosłości, zaznaczając, że nie może co do ważności równać się przyczynom, wymienionym przykładowo w § 109 ABGB² Rozprawa nie wykazała i nawet Sąd Okręgowy, który uznał zresztą

¹ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. – Kodeks Postępowania Cywilnego, Dz.U. 1930 nr 83 poz. 651.

² Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch für die gesammten deutschen Erbländer der Oesterreichischen Monarchie, Justizgesetzsammlung 1811 nr 946. Oficjalny tekst polski: *Powszechna księga ustaw cywilnych dla wszystkich krajów dziedzicznych niemieckich Monarchii Austriackiej*, Wiedeń 1811, cz. I-III.

także winę powódki, nie ustalił, by wyjazdy te miały być na celu utrzymywanie przez powódkę stosunków z innymi mężczyznami.

Do powyższego wniosku prawnego Sąd Apelacyjny nie potrzebował wcale ponawiać dowodów, które przeprowadził Sąd Okręgowy, ale wypada zaznaczyć, że nawet bez ponowienia lub uzupełnienia tych dowodów w przewodzie apelacyjnym Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 411, 250 i 417 k.p.c. był władny ocenić odmiennie od sądu pierwszej instancji wynikł postępowania w tej instancji (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1934 r., sygn. akt C II 1666/34; „Zbiór urzędowy orzeczeń Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej” 1935 z. V nr 194).

Ponieważ wyjazdy powódki nie mogą być uznane za ważną przyczynę w znaczeniu § 109 ABGB, obojętne są w ogóle odosobnione zeznania świadka Tadeusza Kępy co do ilości tych wyjazdów, a Sąd Apelacyjny mógł te zeznania uznać za niewiarygodne.

Wywody skargi kasacyjnej, w których pozwany zwalcza ocenę dowodową Sądu Apelacyjnego, nie leżą w ramach podstaw zaskarżenia, a art. 426 k.p.c. nie może być sprawdzany w drodze kasacyjnej.

Pozwany niesłusznie wytyka nierozpoznanie istoty sprawy. Sąd Apelacyjny rozpatrzył bowiem zarzuty, jakie on podniósł w sporze celem wykazania winy powódki w rozdziale małżeństwa, a mianowicie zarzuty co do jej niegospodarności, niedbania o pozwanego, utrzymywania stosunków z obcymi mężczyznami, pisanie do nich listów i kilkukrotnych wzajemnych kłótni, wśród których przychodziło do wymiany obelg, ale bądź uznał je za nieudowodnione bądź jako niepozwalające na wyprowadzenie niekorzystnych wniosków o winie po stronie powódki.

Alimenty, przysądzone powódce przez Sąd Apelacyjny w kwocie 20 zł miesięcznie, zostają w odpowiednim stosunku do zarobków pozwanego, które on sam podał w wysokości około 90 zł miesięcznie i dlatego Sąd Najwyższy nie miał powodu do zmiany w tym względzie zaskarżonego wyroku.

Koszty: art. 101 i 109 § 1 k.p.c.

[Przywołane przepisy: art. 426 k.p.c., § 109 ABGB, art. 101 k.p.c., art. 109 § 1 k.p.c.]